

Szepesi Attila
HAMVAS BÉLA

Horpadt cipőid kilógtak az asztal alól. Ott ültél a félhomályos könyvtárszobában, 1961 őszén, magadba-száműzött férfi. Rég tudtad: a könyvek ki-tárnak és eltemetnek, többet tud náluk minden görbe fa. Például a könyvtár ablaka alatt zúgó vén gesztenye, ágain gerléket vendégelő. Vagy a tücskök, ahogy egyhangú énekük cirpelve emlékeznek a teremtés évszakára - a fű közt futkosó, kis orfeuszi férgek: mind csupa dallam, csupa napsütés. A betűk aszu tudása: több az emléktelen éjszakánál, kevesebb a sejtelemnél. Lapozgattad a könyveket, kiszakadva a ragacsos áramokból, magad is tücsökként évmilliókra emlékező. És a fóliánsokból felidézted a kövek és kérgék mámorát, míg körötted zúgott a nagy könyvtárszoba. Csurgott az arany lámpafény, ajtó csapódott, írógép kopácsolt - s egy megsárgult könyvlapon a vén Lao-ce, a görbült mester bivalyháton kaptatott a réten át, autók távoli tülkölése közt, az októberi napsütésben.

